

geneesmiddelen, nl. barbituraat en glutethimide (Doriden) te ontmaskeren . . ." enz.

The Medical Letter on drugs and therapeutics van 1 december 1967 (vol. 9 nr. 24 issue 232) vermeldt echter op bl. 97 in een artikel: „Interaction of oral anticoagulants with other drugs" het volgende:

„Mechanisms of drug interaction. — Some drugs increase microsomal enzyme activity in the liver, thus stimulating metabolic degradation of the coumarins and reducing their anticoagulant effect; patients are then likely to need larger amounts of anticoagulant, and when the drugs are discontinued, the dose of the anticoagulant may have to be reduced (S.A. CUCINELL e.a., *Clin. pharmacol. Ther.* 1965, 6, 420). The drugs most clearly implicated in reports of such interactions are phenobarbital and chloral hydrate; other drugs with a potential for microsomal enzyme stimulation include other barbiturates, glutethimide (Doriden), meprobamate, griseofulvin, and haloperidol (Haldol). Phenyramidol (Analexin) may inhibit the metabolic degradation of anticoagulants and thus increase their effect."

Zonder te kort te willen doen aan de inhoud van het proefschrift meen ik toch dat deze opmerking hier op zijn plaats is.

Seroe Colorado, Aruba, 3 december 1968

POB 539

J. L. DE HEER

DE UTRECHTSE SCHOUBOECKEN

Het verslag van de interessante voordracht van collega HOOGLAND Sr. (1968) over „De Utrechtse Schouboecken" geeft aanleiding tot enkele opmerkingen. Hij noemt uit de geschiedenis van de pathologische anatomie alleen VIRCHOW en ROKITANSKY uit de vorige eeuw. Had hij echter niet ook GIOVANNI BATTISTA MORGAGNI uit de achttiende eeuw dienen te noemen? Dit is tevens een antwoord op het begin van de vierde ainea. Aldaar ook een drukfout: FRANS DE LA BOE SYLVIVS, in plaats van DE LE, die aan BOERHAAVE is voorafgegaan uiteraard. Wat tenslotte de Latijnse tekst betreft, waarmede het verslag begint, diene nog dat wij deze zinsnede menigmaal, doch in wat andere vorm tegenkwamen, namelijk met de (vragende) bijzin in het meervoud (dus niet: quod fuit) en in de conjunctivus, en het predicat in de accusativus. De bedoelde en voor het inzicht, naar wij menen, wel zeer belangrijke uitspraak wordt derhalve de volgende: „Nescire, quae ante nos fuerint, id est semper puerum esse."

Literatuur: HOOGLAND Sr., R. A. (1968) *Ned. T. Geneesk.* 112, 2164.

Maastricht, 25 november 1968

J. E. SCHULTE

Inderdaad is MORGAGNI, o.a. bekend om zijn werk uit 1779 *De Morbis capitis, De Morbis thoracis en De Morbis ventris*, met nog enkele anderen als voorganger van de pathologische anatomie te beschouwen. Hierbij behoort ook FRANS DE LE BOË SYLVIVS, wiens naam aan de aquaeductus Sylvii en de fossa Sylvii verbonden is, en die voor het eerst de longtuberkels beschreven heeft. Hij wordt ook met DE LA BOË genoemd, en zelfs met DE LE BOIS. Zou hij hieraan de naam SYLVIVS te danken hebben?

Voor mijn voordracht vertaalde ik de strekking van de bewuste zin uit mijn hoofd in het Latijn. CICERO schreef: Nescire, quid ante quam natus sit, acciderit, id est semper esse puerum.

Utrecht, 17 december 1968

R. A. HOOGLAND Sr.

BERICHTEN BUITENLAND

Wereldberichten

Rabies. — Volgens opgaven van de Wereldgezondheidsorganisatie (*WHO Press Release*, 23 dec. 1968) zijn in 1967 in 92 rapporterende landen 637 mensen aan rabies gestorven. Deze opgave is waarschijnlijk slechts een-vijfde van de werkelijk aan rabies overleden patiënten. In 63 van de 92 landen werd rabies gerapporteerd. De infectie heerst endemisch (endozoötisch) bij vossen in Centraal-Europa (Duitsland, Tsjecho-Slowakije, Polen, Oostenrijk; een enkel geval in Zwitserland). Ook in België en Luxemburg, en in 1968 in Frankrijk, is rabies waargenomen. Huisdieren zijn tot dusverre onaangetast gebleven. In de Amerikaanse landen doen zich ongeveer 50 gevallen per jaar voor, maar in 1967 bedroeg het aantal 235. Boviene rabies is voor het eerst verschenen in Suriname, vermoedelijk overgebracht door een vleermuis.

Australië

Een halfjaar intraveneuze voeding. — In het Austin Hospital te Melbourne wordt een patiënt behandeld die gedurende meer dan zes maanden intraveneus gevoed wordt. Het is een 46 jaar oude electricien, die een serie operaties heeft ondergaan wegens trombose van de darmarteriën. Bij de operaties zijn telkens gedeelten van de dunne darm verwijderd. De man heeft nog slechts 24 inches dunne darm over. Hij beweegt zich vrij door het ziekenhuis, maar draagt voortdurend zijn infusie-apparaat bij zich. Gedurende het half jaar intraveneuze voeding is de patiënt gestadig in gewicht aangekomen. Hij krijgt dagelijks 6 à 7 pint (1 pint = 0,568 l) vloeistof toegediend, via de vena subclavia. Volgens Prof. COATES van het Royal Australian College of Surgeons is met deze patiënt het bewijs geleverd dat iemand gedurende onbepaalde tijd via intraveneuze infusies in leven kan worden gehouden. (*Med. News*, 6 dec. 1968 bl. 28.)

Duitsland

Mini-varkens als proefdieren. — Onder leiding van Dr. E. HARING, directeur van het Göttinger Institut für Tierzucht und Haustier Genetik, zijn varkens geteeld die slechts $\frac{1}{4}$ van het gewicht van normale varkens hebben. Maandelijks worden ongeveer 50 van deze dieren aan wetenschappelijke instituten en farmaceutische laboratoria in Europa geleverd. (*Dtsch. Ärztebl.*, 21 dec. 1968 bl. 2948.)

Japan

Borstkanker en atoombom. — Bij onderzoek van overlevenden na de atoombomexplosies te Hiroshima en Nagasaki is komen vast te staan dat de explosies carcinogene werking hebben gehad. Van 27 vrouwen met borstkanker onder de overlevenden moeten 13 een straling van 90 rad of meer hebben ontvangen. Uit het onderzoek werd geconcludeerd dat vrouwen die een dergelijke straling hebben ondergaan twee à drie maal zo veel kans hebben op borstkanker als vrouwen uit de doorsnee-bevolking. De tijd, verlopen tussen de bestraling en het uitbreken van de borstkanker bedroeg gemiddeld $15\frac{1}{2}$ jaar. Bij de door de atoombomstraling veroorzaakte leukemie bedroeg de tijd gemiddeld 3-5 jaar. (*WANEBO c.s. New Engl. J. Med.*, 7 dec. 1968 bl. 667.)

Groot-Brittannië

Meer extramurale psychiatrische patiënten. — In de periode 1954-1964 is het aantal niet-gehospitaliseerde psychiatrische patiënten in Engeland en Wales toegenomen van 120.000 tot 200.000. Bij bestudering van 200 „outpatients" kwam HUMPHREY tot de overtuiging dat velen hunner eigen-